

A „reporter”

Krudy Gyula egyik regényében így emlegette Kovács Arnoldot: a legkitünőbb rendőri reporter. A reporter úr gyakori látogató volt Johanna asszony (Marinovics Jolán) O utcai „barátságos házában” is. No, nemcsak azért, hogy időnként szemlét tartson a ház új leánykái fölött, hanem főképpen azért, hogy mindenről rögtön tájékozódjék, ami ebben a városban történik. Szikár, cérnavékony alakját azért is idézem, mert mindmáig a verbeli hírszerző példaképeként őrzöm emlékezetemben. Mindig elegáns volt, de szivarjának vagy finom angol cigaretájának hamva örökösen a zakója hajtókáján szürkéllett. Agglegény volt, s az őt körülvevő tekintélyes számú hölgyek nem tartották szükségesnek, hogy a nagy reporter zakóit tisztítsák. Megelégedtek ők Arnold bátyánk — orrhangja miatt Doldinak becézett — reporter tekintélyes kártyanyereségével. Mert tannyája az akkori Gresham kávéház volt, ahol éjjel-nappal játszott. Tarokkozott (ezen nem keresett!), ferblizett, mackaózott, s minden egyéb szerencsejátékot űzött. Mi, fiatalok, amíg meg nem ismertük, rettegtünk tőle. Vécsey Leó barátom például nem kevesebb, mint hatszor mutatott be neki. Az udvarias meghajlásra azonban kegyetlen válasza volt: — Tőlem lehet akárki.

Időnként letette a kártyalapot, körüljárta a régi főkapitányság ősi épületét. Ha nem látta kifutni a helyszinelő koscsit, akkor bement az ügyelre, s nyomban értesült valamiről. Aki már a szívébe férközött, azt „kártelljébe” fogadta, s átadta neki a hirt. Jómagamat ez módfelett dühített, s lestem az alkalmat, hogy egyszer megelőzzem. Erre a legkitünőbb alkalom a biatorbágyi merénylet éjszakája volt. Azon a szombat éjjelen kiürült a város, Doldit cserben hagyták kártyapartnerei, elballagott a valamelyik soros menyasszonyához, békésen átaludván az éjszakát. Másnap megdöbbenen tapasztalta, hogy akadt egy szemtelen fráter, aki értesülvén az eseményről, nem hívta fel őt telefonon, noha tudnia kellett volna az illetőnek — így érvelt —, hogy ő hol található. A diplomáciai csatát édesapám jó barátja, Krudy Gyula rendezte: mint „fogadott fiát” Doldi elé vezetett, s azt mondta neki: — Ha nem nyújtasz kezét ennek a fiatalembernek, akkor mindenkinek elmesélem, hogy a legutóbbi tüzesetnél felhírtad lápodat, s azt mondtad az éjszakai gépirónőnek: „Gizi! A Szirmai írjon kethasábnyi színest, majd később megmondom, hogy mi égett és hol...”

Ezek után Doldi bácsi kezét nyújtott: — Leülhet mögém gibicnek!...

(Szabó)